

Un «altre» Dia de la Hispanidad

written by Agustí Soler | 19 d'octubre de 2020

El 14 d'abril de 1999, el Parlament de Catalunya va aprovar una proposta de llei, presentada pels diputats del Partit per la Independència i que tingué un total suport dels altres partits, per al reconeixement dels drets dels pobles indígenes al seu territori, la seva cultura i la seva autodeterminació. D'aquesta manera des de Catalunya es donava a conèixer el Projecte Àguila que a través de la seva representant, Graciela Castelli, de la nació Toba, a Argentina, havia situat la seva seu europea a Barcelona.

Crec que després del viscut aquest passat 12 d'octubre amb les celebracions oficials del Dia de la Hispanidad a Madrid (a Catalunya sortosament no) i les extraoficials que hem hagut de patir a casa nostra, amb creus gammades incloses, és bo que puguem conèixer el perquè de la posada en marxa del Projecte Àguila com a eina de reconeixement i de trobada de les nacions originàries d'Amèrica.

El Projecte Àguila va néixer reivindicant els 500 anys de supervivència i de resistència de les nacions preexistents als estats actuals d'Amèrica. El 12 d'octubre del 2000, Projecte Àguila féu un comunicat a petició dels pobles indígenes d'Amèrica dirigit a tots els estats, el qual entre altres coses deia:

«Els pobles i Nacions originàries d'Amèrica, supervivents dels grans genocidis, etnocidis i globalitzacions, després de 508 anys de resistència i a les portes del segle XXI, encara conservem els valors que el món occidental ha perdut.

Pels nostres drets com a Pobles i Nacions preexistents a qualsevol estat, exigim i denunciem:

Exigim la derogació de la «fiesta de la Hispanidad» o «fiesta de la Raza» del 12 d'octubre, que pel seu caràcter discriminatori, sols privilegia una raça: la hispana, sobre l'única existent: la HUMANA».

Aquest comunicat té quinze punts reivindicatius i acaba amb una denúncia que fa escruixir: el robatori de nens indígenes dins de les comunitats i ciutats, per la posterior venda dels seus òrgans a l'estranger.

Passen els anys però els somnis imperials de Castella es mantenen intactes. El que fou l'inici d'un dels més grans genocidis que han existit en la història de la humanitat es continua celebrant amb tot el cerimonial pompós i pretensions que els descendents d'aquells conqueridors genocides disfressen amb la vella i sinistra cançoneta que la Castella colonitzadora i evangelitzadora va aportar els valors de la civilització a aquells pobles que van tenir «la sort de ser descoberts».

Encara és l'hora que els representants polítics espanyols facin un acte de contrició i demanin perdó per aquell genocidi que durà més de tres-cents anys, ans tot el contrari, atès que encara hem de sentir que els pobles d'Amèrica han d'estar agraïts a la gran aportació de la «madre patria». Tant és que, i ben recentment, s'alcin veus com la del president mexicà demanant a les autoritats espanyoles que demanin perdó. Curiosament, o no, fins i tot aquells que es reclamen com a defensors dels drets humans i a favor de les llibertats, representats per les forces polítiques com Podemos i Comuns, prenen part activa en la celebració d'aquesta Fiesta de la Hispanidad o Fiesta de la Raza. L'Espanya profunda no distingeix d'ideologies: «Todos a una».

Tanmateix hem d'admirar i agrair la feina extraordinària que, amb la creació del Fòrum permanent dels pobles indígenes, està duent a terme el Projecte Àguila.

Ressonen amb més força que mai les paraules que el Gran Cabdill Seattle, el gran cap dels duwamish adreçà l'any 1855 al president dels Estats Units, Franklin Pierce, quan els proposà que venguessin les seves terres als colons blancs:

«Nosaltres som una part de la Terra, i ella és una part de nosaltres.

Les flors oloroses són les nostres germanes,
el cérvol, el cavall, la gran àguila, són els nostres germans.
Les altures rocalloses, les praderies suaus, el cos ardorós
del poltre i de l'home
pertanyen tots a la mateixa família.

Per això, quan el Gran Cap de Washington ens va fer saber
que volia comprar la nostra terra, exigia massa de nosaltres».

El seu poble no ha sobreviscut, les seves paraules no foren escoltades.

El record dels duwamish ens porta a denunciar amb més força que mai l'acció d'aquells colonitzadors europeus, amb Castella al capdavant, i reclamar tot el suport i respecte cap als centenars de nacions ameríndies que han estat bàrbarament tractades i espoliades al llarg dels segles. És per això que denunciarem ara i sempre que encara hi hagi qui sense cap mena de pudor ni de vergonya celebri un any rere un altre el Dia de la Hispanidad.